

Jutri? Ne, danes! Kakó se brani te misli, ali rešitve ne pričakuje! Pobegniti ne more, to vé, in ne otmè ga nihče. Kadar posije beli dan skozi gosto omrežje, stopi na zadnji pot. Smrt mu ne more biti rešnica, kakor je bolniku, vzdihujočemu od bolečin: krepák je in živel bi rad! Mračno strmí v svečo malone dogorelo — kadar ugasne, tedaj — tedaj bode konec! Vender še je temà po svetu, še mu je odmerjenih nekaj ur. Ali kakó potekajo te ure! Zdí se mu že, da se borí dan z nočjó — nikakor, ne more biti res! Ta prostor je temán, ko je razsvetljen ves voljni svet; svetló ne more biti! Ko bodo vstajali ljudje, da gredó zopet okrepčani na delo, to je, na pošteno delo, odpró se tudi njemu vrata in se zapró za njim; nazaj ga ne bode... Zdaj ga duší v grlu, nasloni se ob mizo in od nepopisne bolesti zajóče na glas. Začuden se ozira stražnik po njem, potem se obrne — mož ni vajen takih prizorov! Bodi obsojenec še toli duševno prepàl, smili se mu v dnò srca, ali pomoči mu ne more; pravica je pravica! Ko čuje te molitve, okorne sicer ali iskrene, zdí se mu, da mora tudi on moliti ž njim in prositi mile sodbe duši, ki skoro stopi pred stol vsevidečega in brezkončno pravičnega sodnika...

Luč umira, sence se razbegávajo po zemlji, dan je.

Minula je strašna poslednja noč.

Nekaj hipov še...

»Bog, dobrotni Bog, zanesi duši moji!« moli jetnik, in mrzle srage mu stopajo na čelo...

Šum na hodniku — trdi koraki — vrata se odpró — dan pogleda v temnico — orožniki — končano!...

Naprej, na zadnji, na smrtni pot!

Poletna slika.

Ko solnce kraljévo na véčer
Zatòne za daljno goró,
In mésec nam zvézdna krdela
Privéde na jasno nebó:

Tedajci zavéje po zémli
Večernega vetra pih,
In tisoče rósinih kápelj
Mrzéči rodi njegov dih.

Lepó se svetlikajo kaplje
V odsévu nebeskih zvezdál,
Jednake prozornim kristálom,
In biserom jásnim morjá.

A biseri ne in kristáli,
In kaplje to niso ros né:
Za ljubljencem, solncem predragim,
Prirode so tihe — solzé...

L. A.

